

De
nootjesroof
(De eerste zaak)

Ulf Nilsson

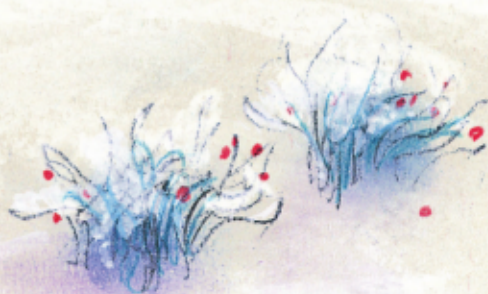
De nootjesroof. Verdacht: iedereen.

‘Gemene gappers!’ riep een klein wezentje opgewonden en baande zich een weg door een dik pak sneeuw. ‘Gappende gemeneriken!’

Het was al laat en het was stil in het bos, iedereen sliep al.

Sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden.

‘Huichelachtige holrovers!’ riep het beestje boos. ‘Holrovende huichelaars!’

Het beestje kwam bij een pad. Het pad liep naar een huisje, en dat huisje was het politiebureau. Er brandde nog licht, want bij de politie brandt altijd licht.

Het beestje schudde zo wild alle sneeuwvlokken uit zijn vacht en staart, dat de sneeuwvlokken hem opnieuw om de oren vlogen. Het was een eekhoorn, eentje die netjes zijn pootjes veegde voor hij het politiebureau naar binnenstapte.

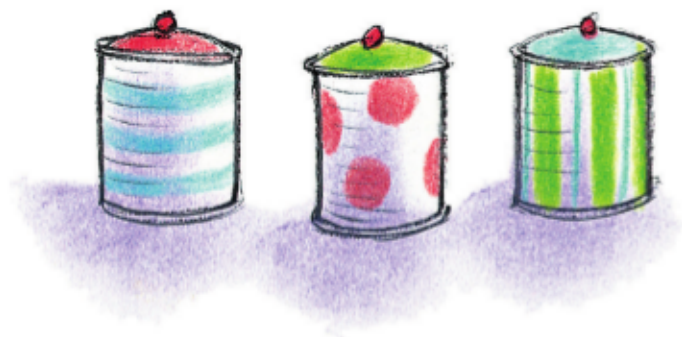
‘Bah! Vreselijk verdrietig!’ riep de eekhoorn.
‘Verdrietig vreselijks!’

De eekhoorn keek om zich heen. Het was een grote ruimte. Aan de muur naast de deur, hing een glazen kast. In de glazen kast hingen een pistool en een stok. De kast was gemaakt van extra dik glas en was afgesloten met een groot slot.

In het midden, tegen de rechtermuur, stond een houtkacheltje. Er lagen houtblokken in te smeulen. Achterin was een deur naar een keukentje, waar thee gezet kon worden.

De eekhoorn zag ook allerlei voorwerpen waarvan hij niet wist waarvoor ze dienden. Vreemd hier, dacht de eekhoorn, zo met al die spullen.

De eekhoorn woonde zelf in een holle boom. Hij had geen stoelen en tafels en zo. Nee, in het hol was

alleen hij ... met zijn nootjes, dat was alles wat hij nodig had.

De eekhoorn zag drie grote koekpotten staan. Goh, wat rook dat lekker.

Hij keek naar rechts. Daar was de gevangeniscel met zijn spijlendeur. De deur stond open. In de cel stond een opgemaakt bed. Er zat op dat moment geen boef in de cel.

Hij liep naar links. Daar was een kleine kamer: de slaapkamer voor de inspecteur, de politiechef. De eekhoorn gluurde door een spleet in de deur naar binnen. Boven het bed hingen foto's van padden: oude padden, kleine padden, en pukkelige padden. Bah, wat lelijk, dacht de eekhoorn.

Hij liep rechtdoor en bleef staan voor een groot bureau. Aan het bureau zat een dikke pad. Voor hem lag een belangrijk papier, in zijn poot hield hij een pen geklemd.

Deze pad was de beroemde inspecteur Gordon: politiechef, chef van alle speurders in het bos. De beroemde Chef-Speurder Gordon, gevreesd door alle boeven.

Inspecteur Gordon sliep. Zijn kop rustte op de politierapporten die voor hem lagen, aan zijn snuit kleefden nog koekkrumels. Hij snurkte. Uit zijn mondhoek droop een spoortje kwijl.

‘Hoi!’ riep de eekhoorn.

De inspecteur schrok, mompelde iets en likte zijn lippen af. Hij wreef in zijn ogen. Opeens was hij klaarwakker.

‘Ik sliep niet hoor!’ zei hij snel. ‘Ik schreef een rapport.’

Hij keek naar de papieren. Ze waren nat geworden en alles wat hij geschreven had, was nu onleesbaar. Onleesbaar door kwijl-koekkruimel-vlekken. ‘Nu moet ik weer helemaal opnieuw beginnen,’ zei hij en maakte van het papier een prop die hij in de prullenbak gooide.

‘Beste eekhoorn, ga toch zitten. Op de bezoekerskruk. Wat kan ik voor je doen?’

De eekhoorn ging voorzichtig op de kruk zitten en begon te vertellen. Het was een lang en ingewikkeld verhaal. Een verhaal waar geen einde aan kwam.

Er kwamen steeds meer figuren in voor, die er eigenlijk niets mee te maken hadden, en er ook weer uit verdwenen. Er waren heel wat verdachten.

Verdachten waarvan? Niet iedereen zou zomaar

begrijpen waar het hele verhaal over ging. Maar inspecteur Gordon wel.

Voor hij uitverteld was, begon de eekhoorn te huilen.

Inspecteur Gordon gaf hem een zakdoek, maar zei niets. Dat deed hij nooit. Soms vroeg hij 'Ach, ja?' om de eekhoorn aan te sporen verder te praten. Na drie kwartier luisteren, schreef inspecteur Gordon de volgende woorden op papier:

De eekhoorn maakte zijn verhaal af en snuffte zachtjes. Hij veegde met zijn staart langs zijn dopneusje, om zichzelf te troosten. Hij had een zacht neusje en vriendelijke ogen. Inspecteur

Gordon was een beetje jaloers.

De beroemde politiechef had twee lades in zijn bureau. Eén voor belangrijke papieren, rapporten en dossiers, de ander voor zijn stempel.

De inspecteur haalde zijn grote ouderwetse stempel tevoorschijn, zette hem op het papier, verplaatste het ietsje naar rechts en ... weer ietsje naar links. Hij drukte erop. Klik-klak klonk het.

De eekhoorn hoorde het en kalmeerde.

Ja, dat was een prima stempel, dacht inspecteur Gordon.

De eekhoorn wriemelde aan de zakdoek in zijn poten.

‘Krijg ik mijn noten ooit nog terug?’ vroeg hij.

‘Ik zal de zaak onderzoeken.’

Ze liepen samen naar buiten. Het sneeuwde nog steeds. De maan straalde vol aan de hemel. De eekhoorn bood aan de inspecteur de weg te wijzen, maar die schudde zijn kop. Nee, hij wist heus wel hoe je een spoor moest volgen. Hij was tenslotte de speurder!

